

75. Liten Kerstin stalldräng.

»Stalldräng», HI, S.L.S. 82, 103 (text); 377 (mel.).

Åb, Hitis, Rosala.

Sj. M. L. Holsten.

Uppt. O. R. Sjöberg 1880-talet.

Jung-frun lå -- ter av -- skä -- ra sitt hår. Och den
lil --- la. Så ri - der hon sig upp till ko-nun-gens
gård. I sitt stall sør-jer hon i stor lönn-dom.

Hitis, Rosala. Sj. se ovan. Uppt. J. E. Wefvar 1880-talet.

1. Jungfrun låter avskära sitt hår,
— och den lilla —
så rider hon sig upp till konungens gård.
— i sitt stall sørjer hon i stor lönn-dom —
2. Och jungfrun hon talar till konun-
gen så:
»Behöver ni någon stalldräng i år?»
3. »Stalldräng behöver vi som aldra
bäst,
men intet ha vi rum för er appelgråa
häst.»
4. Och kungsson han talte till
faderen sin:
»Kan han icke få stå i stallet brever
min?»
5. Om dagarna så kör hon sina hästar
uppå äng,
om kvällarna så bäddar hon åt konungs-
son en säng.
6. Om kvällarna så tar hon sina häs-
tar uppå stall,
om nätterna så sover hon på konungs-
sonens arm.
7. Och stalldräng har blivit så förfä-
seligen fet,
han orkar ej rida, tills som solen går ned.
8. Och stalldräng har blivit så för-
faseligen tjock,
han orkar ej stiga på gullsalen opp.
9. Och drottningen såg genom stalls-
dörren in,
där ser hon ett barn så litet och kient.
10. Och drottningen ropar över hela
sin gård:
»Var är vår stalldräng, som vi ha haft
i år?»
11. Konungssonen fyll för sin fa-
der ned:
»Förlåten mig, min fader, och varen mig
ej vred!
12. Det är ingen stalldräng, fast ni
nu tycker så,
— och den lilla —
här håller en jungfru så fager och så fin.»
— i sitt stall sørjer hon i stor lönn-dom —